

Polgár András

Sztepp éjféلكor

© Polgár András 2002

www.jomagam.hu

Huszonhatoska! Schnábel Dezső kórház, teherporta! Éjféلكor előtt tíz perccel! Pontos légy!

- Azt se tudom, hol van! Küldj valaki mást!

- Ne baromkodj, apukám! - Évike felkacagott. - Ott állsz a tizenhat kerületben! A nagytemplom mögött van! Bocsika, dolgom van!

Gyuri nagyon fiatal volt, nagyon kezdő és nagyon tartott az éjszakától. Legjobban mégis a sötétben való bolyongást utálta, a kivilágítatlan házakat, olvashatatlan utcatáblákat, az üresjárato-kat. Ettől függetlenül a Mercedes pontban tizenegy ötvenkor lefékezett a kórház teherportája előtt.

A kapuban, köpenyes portás állt és egy magas, vékony, ballont és kalapot viselő férfi. A férfi szemébe húzta kalapját s kissé tétova léptekkel sietett a kocsira felé. Kezében tömött, fekete sporttáska. Szó nélkül siklott a hátsó ülésre. „Apolló bár! Király utca!”

Gyuri a tükörben figyelte utasát, aki levette kalapját és le-gyezni kezdte arcát. Az ismert színész volt, *Kászonyi Viktor*. Szám-talan filmben látta, a tévében mint nevettetőt, sőt az Operettben is, mint kissé idősecske bonvivánt. Vívódott, felismerje vagy ma-radjon tartózkodóan hűvös. Borravaló szempontjából talán az elegáns távolságtartás a célravezetőbb, mégis beszólt.

- Sok filmben láttam ám művész urat. A szüleim is imád-ják... Volt egy filmje... a törökök beásták a földbe, csak a feje lát-szott ki. Baromian szenvedett... Akkoriban olyan szerettem volna lenni, mint Ön. Szervedő magyar vitéz...

Kászonyi az utat figyelte, biccentett. A gyenge forgalom-ban hamar beértek a belvárosba. Éjszaka szép a körút, világvárosi. Színes fények, mozgó neonok. Frissen festett házak. Az Apolló bár nagy reklám táblája; egy mélyen dekoltált villany-nő táncolt és vetkőzött a magasban.

- Jöjjön be velem - mondta Kászonyi, kinyitva az ajtót. - Mindent fizetek, oké?

Az ellentengernagy-egyenruhás portás tisztelgett, a ruhatárosnő kilépett a pult mögül, de Kászonyi csak intett és széthúzta a függönyt.

Meglepően sokan voltak a bárban, az asztalokon vörös lámpácskák világítottak, az emelvényen egy szőke nő olaszul énekelt. Érezhetően gondja volt a kiejtéssel, de a dallam tisztán szólt.

A színész a bárpulthoz vonult. „Whisky, jéggel”, biccentett a mixernőnek és Gyurira nézett. „Cola, jég nélkül”, mondta a sofőr és felült a magas bárszékre.

Meglepetten vette észre, Kászonyi pizsamát visel a ballonja alatt, és erről senki sem vesz tudomást. Két lány ült a pultnál, a színész közülük lépett. Éjszakai lányok voltak, erősen kifestve, kihívó pillantással cigarettáztak. Bőrükön nyomot hagyott az éjszaka, az ital és a szakma.

- Téged meg elveszlek feleségül - mondta szárazon Kászonyi a magasabbik, szőke lánynak és őszinte rajongással pillantott rá. - Már százszor mondtam.

A szőke lány belekortyolt italába. Erősen szemezett a közeli asztalnál ülő kaptos, disznófejű férfival, aki felemelte poharát és meglengette a lány felé.

- Kopj le, Viktor bácsi. Ha valami „konkrétot” akarsz, benne vagyok! - mondta és jelzett a disznófejűnek. A levegőbe írta: dollár! - De nem most! A szenátor kiszúrt magának...

- Neked mindenki „szenátor”...

Elegáns, hullámos hajú férfi került elő, igazi tisztelettel üdvözölte Kászonyit, kétoldalt megcsókolta az arcát. „Szendvics? Virsli? Mindjárt kész a bableves!” A színész a fejét csóválta. A hullámos hajú odaszólt a mixernőnek: „A művész úr a ház vendége!”

- Meg van pacsizva? Mindenki tud mindent? - kérdezte a színész.

- Hogyne. Természetes. A gyerekek megtisztelve érzik magukat! Parancsolj, velem fáradni. Hozd magaddal a... - a pultra nyúlt, szakavatott mozdulattal felvette a whiskys poharat és előre

sietett. Kászonyi utána sántikált. A másik lány, meggyújtatlan cigarettával a szájában Gyuri elé hajolt. „Összehozunk valamit?”

Gyuri vigyorgott, kattogtatta az öngyújtóját.

- Völegény vagyok. Huszadikán lesz az esküvőm!

- És mi a gond? Ma tizedike van...

Elsötétült a színpad, a zenekar feldíszített, cicomás bevezető futamokat játszott, majd Kászonyi perdült a dobogóra. Fekete szmokingot viselt, hófehér inget, csokornyakkendővel. A fény a fejére szűkített. Énekelni kezdett:

- „Fogj egy sétatálcát és légy vidám, / Köss a nyakkendődre csokrot, komám, / A gallérod is pepita, és a szíved veri a, / Dixiland ritmusát...”

A zene futott tovább, a színész lekapta cilinderét és szteppelni kezdett. Pontos ritmusban, remek tempóban ment a szám, kiállítás, forgás, piruett, mintha össze lettek volna stimmelve a zenekarral, a zene hol kiállt, hol belekapott, a kiállításban a színész sztepp lépései verték a taktust, elhalkulva, felerősödve, az ütemet fel-felgyorsítva. A zenészek láthatóan élvezték az igazi profi előadást, apró improvizációkkal színesítették a számot. A kellő pillanatban elhalkultak, hogy az énekes újra domináns lehessen. Az egész szám, a táncos-énekes produkciója felvillanyozóan hatott a bár közönségére, akárha angyal szállt volna a tó vizére, szárnyaival felpeszditve a langyos állóvizet.

A vendégek nagy, hangos tapsal honorálták az előadást. A taps ütemessé vált, ha lehet, még erősödött, a szaxofonos - egyben zenekar vezető - jelt adott és a muzsikus csapat halkan hozta vissza a főtémát. A nagy sikerre való tekintettel a színész újra szteppelni kezdett. Nem tűnt fáradtnak, lába önálló életre kelt, cipője kopogta, verte, dalolta, sikongatta az ütemet. Egy váratlan pillanatban intett, a zene kiállt. Óriási, dübörgő taps. Kászonyi hajlongott, jobbra, balra, középben.

Gyuri önfeledt lelkesedéssel verte össze a tenyerét, a kurvák is tapsoltak, igaz, a magasabbik, szőke mellett már ott állt a disznófejű „szenátor” és németül duruzsolt a nő fülébe. Hamarosan megjelent a hullámos hajú tulajdonos és intett a sofőrnek.

Kászonyi ballonban, kalapban, sporttáskájával állt már a Mercedes mellett, várta Gyurit. Szótlanul ült be, némán hajtottak keresztül a városon. A város egyre sötétebb és néptelenebb lett, éjfél után egy óra volt. A tizenhatodik kerületbe érve a színész mozgolódni kezdett, a nagytemplom mellett megállította a kocsit. Kért egy cigarettát. Gyuri szolgálatkészen kattogtatta az öngyújtóját.

- Hülyének tart, mi? - A színész mélyen leszívta a füstöt, letekerte az ablakot és a kórház épületét bámulta. - Tapsot akarok kapni... Tudja maga mit jelent a taps a magamfajtanak?... Ópium. És nikotin. És nyereség az üggetőn. És kéj... Nőtől ilyet maga nem kap!...A taps az, hogy óriás vagy!... A legnagyobb! Csodálnak! Százszor is elévélzel... Egyszerre dugtad meg a világ összes nőjét! Gazdagabb vagy mint Rockefeller! Örökké élsz, hiszen...emlékeznek rád!...Neked tapsoltak! NEKED!... Mennyivel tartozom?

Gyurinak kiszáradt a torka.

- Nyolcezer négyszáz van az órában..

- Kilenc, jó? - A színész a sötétben leszámolta az ezreseket, átadta. - Ma tapsoltak utoljára... Holnap megoperálnak... nem hiszem, hogy megúszom... - Megmarkolta a sofőr vállát.

Gyuri szólni akart, annyi mindent szeretett volna mondani, de mintha egy óriási tenyér szorította volna le a száját. A kocsiban csörgött a rádió. Lehunyta szem-mel ücsörgött.

- Huszonhatoska, hol a túróban vagy? Hahaha - nevetett Évike. - Fuvar a Tiamó Bárnál! Odaérsz valaha?...Ha fél éjszaka szunyálsz, felkopik az állad! Hol a szarban voltál?

Kászonyi már eltűnt a teherporta kinyíló ajtajában. Gyuri megnyalta ajkát, száraz volt, akár a tapló. Összehajtogatta a pénzt, begyújtotta a motort. Holnap eljövök és megkérdezem, hogy sikerült a műtét, gondolta. Vagy holnapután. De a héten Újpesten és Csepelen forgolódott, akadt egy fuvar Szlovákiába, nem került erre a környékre. Újságot pedig ritkán olvasott, így elkerülte a figyelmét Kászonyi halálhíre.